

'Heel zondig allemaal...'

DE KAARTEN ROEPEN

Christine is coach. In sessies met haar cliënten wil ze graag met tarotkaarten gaan werken, maar ze durft niet. “Ik weet zeker dat ik dat kan, maar ik ben bang dat het verkeerd afloopt.” Bij reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele zoekt ze uit waar die irreële angst vandaan komt.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Coach Christine (43) wil in sessies meer met haar intuïtie en creativiteit gaan doen om tot nog betere resultaten te komen voor haar cliënten. “Maar”, e-mailt ze: “iets houdt me tegen. Ik wil tarotkaarten inzetten bij het coachen, de tarot roept me. Diep vanbinnen wéét ik dat ik dat goed kan, maar ik durf niet. Ik vrees dat het verkeerd afloopt als ik dat doe.” Als ik Christine naar mijn praktijk zie lopen, valt me haar rustige, kalme tred op. Alsof ze schrijdt in plaats van gewoon doorstapt. Ze is modern en neutraal gekleed. Toch dringt zich een beeld aan me op van een welgestelde dame. Een tikkeltje hooghartige en chagrijnige vrouw, met haar neus in de lucht. Een totaal ander type dan de vrolijke en toegankelijke Christine, die ik nu de hand schudt. Het plaatje van de voorname dame dat zich in mijn hoofd vormt, is afkomstig van restenergie uit een vorig leven. Energie van de vrouw die Christine ooit was: een adellijke dame in een lange, nauwsluitende fluwelen japon. Om haar nek ‘zie’ ik een joekel van een witte plooikraag, zo groot als een oud houten karrenwiel. Ik laat het beeld van de vrouw voor wat het is en ga met Christine in gesprek over haar verlangen om de kaart te leggen en de angst die ze daarbij voelt: ‘Werken met tarotkaarten, dat gaat hoe dan ook verkeerd aflopen’.

Molensteenkraag

Na het consult beschrijft Christine thuis de gebeurtenissen die tijdens ons gesprek omhoogkwamen uit het verleden. ‘Dit is het verhaal van mezelf als vrouw in de tweede helft van de 16^e eeuw. In die tijd kwam de molensteenkraag in de mode. De vorm ervan lijkt een beetje op een echte molensteen, vandaar de naam van de kraag. Ik was een rijke, statige dame in België. Ik liet me graag zien met mijn mooie kleding aan en als ik naar buiten ging, deed ik mijn enorme witte kraag om en schreed ik door de straten. Ik vond dit prachtig. De grote kraag beschermde me tegen de buitenwereld en tegelijkertijd had ik aanzien. Ik hoefde zo niet te voelen wat er om mij heen gebeurde. Er waren namelijk best veel mensen die het niet zo goed hadden, dat zag ik, maar daar hield ik me afzijdig van. Het boeide wel, maar ook weer niet, die armoede. Ik deed er in ieder geval niets mee. Ik deed mijn kin omhoog, zodat ik geen contact hoefde te maken met de mensen letterlijk onder mij. Ik vond dat zij maar nog harder moesten werken, want dan kwam je waar ik was: rijk en mooi aangekleed.

Ik vind de dagen saai en eentonig. Ik ben vaak alleen en verveel me. Ik ben op zoek naar iets spannends, iets wat niet mag, iets om aan de saaie werkelijkheid te ontsnappen. Maar er is zoveel wat niet mag. Ik ben van plan om naar de buitenwereld toe te doen zoals het hoort, maar ik wil wel in het geniep iets anders doen. Ik ben niet vriendelijk en ik ben eigenlijk heel onzeker. Maar dat wil ik niet laten merken, dus ik doe onvriendelijk tegen veel mensen die in mijn huis werken. Het is weer de zoveelste dag op rij die hetzelfde is. Ik ben even naar buiten gegaan, waarvoor ik me helemaal heb aangekleed (mijn jurk, mijn haar omhoog en mijn molensteenkraag om). Ik heb op een kleine markt gelopen waar weer allemaal dezelfde dingen

‘Dan zie ik iets achter een gordijn liggen, in de kamer van een van de bediendes. Het zijn kaarten met interessante plaatjes erop...’

werden verkocht, er is ook nooit iets nieuws of anders te krijgen dan dit. Ik word er nog knorriger van dan ik al was. Ik ben echt chagrijnig als ik weer thuiskom in de stille woning. Ik heb geen kinderen, maar dat vind ik niet erg. Alles is aan kant gemaakt, lekker schoon. Daar houd ik van. Het huishoudelijk werk moet wel gecontroleerd worden, dus ik maak mijn ronde door het huis. Ik kijk of alles in orde is. Ik hoop dat er iets niet goed is gedaan, of dat ik toch wat tegenkom waar ik over kan zeuren of praten.

Dan zie ik iets achter een gordijn liggen, in de kamer van een van de bediendes. Mijn nieuwsgierigheid is gewekt. Het zijn kaarten met interessante plaatjes erop. Ik heb zulke kaarten weleens op straat gezien bij mensen die van een andere status zijn dan ik. Het past niet bij mijn allure. Maar mijn hart gaat sneller kloppen, ik voel de opwindning in mijn lijf. Ik word blij van de spanning: eindelijk wat leuks! Ik neem de kaarten mee uit de kamer van de dienstmeid. Er zit een boekje bij waarvan ik de inhoud tot me neem. Daarna ga ik met de kaarten oefenen. Dit blijft saai, alleen ik met de kaarten. Ik heb interactie nodig en laat de bediende zien dat ik haar kaarten heb. Eerst is ze boos, de kaarten zijn van haar. Later wil ze meedoen.

‘Ik word, mét grote plooi kraag om mijn nek, gedood door een beul onder toezien oog van de hele gemeente’

In zonde leven & de kaart leggen

‘Nu ik de kaarten heb, voel ik dat dit dé uitweg is om verveling tegen te gaan. Ik draag ze steeds bij me, onder mijn lange rok. In mijn woning vertrouw ik de mensen niet die voor me werken. Op mijn man heb ik weinig zicht. Hij is vaak weg van huis, op zijn paard denk ik. Hij houdt van paarden en buitenshuis zijn. Ik niet. Ik merk gaandeweg dat ik goed ben in het leggen van de kaart en het doen van voorspellingen. Ik wil me laten horen, maar ik durf niet omdat dit niet past bij mijn status. Op een keer ziet de dienstmeid me zitten met de kaarten. Zij weet hoe ze mij moet paaien. Ze durft me aan te raken, om de aandacht te leggen op de kaarten die ik onder mijn rok draag. Zij streelt me, al is het niet liefdevol, maar toch vind ik het fijn. Ze aait me onder mijn rok, bevredigt me. Daarna leg ik de kaarten, wat zij interessant vindt. Het is geen gelijkwaardige relatie, ik ben niet lief voor haar. Na verloop van tijd komen er mensen naar me toe voor kaartlezingen. Ze worden omslachtig, in het geniep, naar binnen en naar buiten geleid. Dat doe ik samen met haar. Ik zie niet in, dat zij mij ondersteunt op lichamelijk en spiritueel niveau. Ik laat

haar snoeihard werken en betaal haar net zoveel als de anderen. Ik vraag veel te veel van haar.

Op een dag is er wat met haar kinderen. Ik reageer daar kil op. Daarna gaat ze kletsen met anderen, roddelen, en ze verradt wat ik doe. Mijn man krijgt dit te horen en wil niet meer met mij zijn. Iedereen laat mij vallen, terwijl ik al zo alleen was. Hij was al niet blij met me en hij gaat raad vragen bij de kerk. Ik snap trouwens niet waarom de kaarten mij niet hebben gewaarschuwd. Ik kon goed voorspellen wat er zou gaan gebeuren in de toekomst. Daar werd ik op mijn manier blij van. Hoe kan het nou dat ik dit niet voorzien heb? Ik moet niet zorgvuldig genoeg zijn geweest. Ik heb mezelf onvoldoende verstopt achter mijn aankleding en aanzien, ik had de kaarten beter moeten gebruiken. De kerk adviseert mijn man om mij als voorbeeld te stellen hoe het mis kan gaan. In zonde leven met de dienstmeid en kaarten leggen. Heel zondig allemaal. De duivel is in mij gevaren. Ik moet als voorbeeld dienen, terwijl ik totaal niet snap waarom. Ik ben toch rijk en heb aanzien?

Ik word gevangengezet en krijg een ‘proces’ waarin ik mijn onschuld moet bewijzen. Ik word gemarteld en moet van alles bekennen. Had ik maar meer mijn kin omhoog gedaan en iedereen genegeerd, dan was dit niet gebeurd. Waarom hebben de kaarten mij niet op tijd gewaarschuwd? Ik ben daar boos om. Mijn japon ziet er niet meer zo mooi uit als eerst, omdat ik al een aantal dagen gevangen zit en gemarteld ben. Mijn lichaam voelt slap. Ik heb pijn, dorst en honger. En ik heb er geen zin meer in. Ik geef het op. Ik voel dat ik niet eerlijk was naar mezelf toe en naar mijn dienstmeid. Ik durfde mezelf niet echt te laten zien. Ik heb nooit laten merken dat ik haar lief vond met alles wie ze was. Ik was te veel met mezelf bezig, waardoor ik me niet in haar verplaatste. Ik voel verdriet om alles wat er niet is geweest en gezegd. Mijn keel knelt en voelt droog aan. Ik ben bang voor wat er na de dood komt, omdat de kerk zo duidelijk is geweest dat ik zondig was. Mijn hele lijf voelt de spanning. Ik kan niet verder hier, maar ik zie niet uit naar wat er komen gaat. Ik krijg er koude rillingen van. Ik word in mijn totale aankleding, mét grote plooi kraag om mijn nek, gedood door een beul onder toezien oog van de hele gemeente. Nu ik dit schrijf, voel ik het in mijn keel knellen en krijg ik een knoop in mijn maag.’

Aan het einde van het consult pakte ik een tarotspel uit een kastlade, schudde de kaarten en liet Christine een kaart trekken. “Wat zegt deze kaart je op dit moment?” Ze antwoordde: “De kaart zegt ‘energie’. Er staat een slang op afgebeeld die naast een rode appel kronkelt. Bijzondere energie. Energie van de vrouw die ik ooit was, is niet goed gekanaliseerd. Ze had het op een vriendelijke, gelijkwaardige manier met de andere vrouw kunnen aanpakken, maar ze bleef op afstand en dingen buiten zichzelf leggen. Er was energie van verveling en zoeken naar uitwegen. Energie van stiekeme en spannende dingen doen, zoals kaarten leggen. Er was seksuele energie tussen beide vrouwen en energie van verboden dingen doen. De appel

doet me ook denken aan de appel van het scheppingsverhaal van de mens. Het paradijs van Eva was eindig. Als er ergens een vrucht is, een cadeau, iets leuks of lekkers, kan er een slang op de loer liggen. Je moet daarvoor oppassen.”

Een betere verbinding

De vrouw met de molensteenkraag gaf de tarotkaarten de schuld van de onfortuinlijke afloop van haar leven. Ze constateerde dat ze de kaarten beter niet had kunnen gebruiken. Echter, als ze zich toen vriendelijker en gelijkwaardiger naar haar bediende en anderen toe had opgesteld, had de afloop van de gebeurtenissen er misschien wel anders uitgezien. Daarom besprak ik met Christine overeenkomsten, maar bovenal verschillen tussen de vrouw die ze nu is en de dame die ze in de 16^e eeuw was. Christine: “Ik ben nu iemand anders. Het zou tof zijn als ik de tarotkaarten na zoveel eeuwen weer kan gebruiken. Ik weet dat het me natuurlijk afgaat. Ik hoef niet langer een slecht gevoel over te houden aan werken met de kaarten. Ik mag mezelf laten zien, ik hoef me niet langer te verstoppen achter een grote kraag. Ik heb de gave nog altijd, om te voorspellen met kaarten. In dat vorige leven was ik niet tot liefde en verbinding in staat. Ik was kil en afstandelijk. Tegenwoordig kan ik mezelf goed verma-

ken, ook zonder kaarten. Ik mag mezelf mooi aankleden, zonder dat te overdrijven. Ik mag er zijn als vrouw. Ik ben nieuwsgierig naar het ongeziene en het onverklaarbare. Ik kan mezelf goed verbinden met andere mensen. Ik laat bij haar dat ik niemand vertrouw. Ik kijk niet neer op mensen, ik ben geen kille vrouw. Ik leef in gelijkwaardigheid met anderen, ben vriendelijk naar anderen toe, ongeacht hun rang of status. Ik ben een ziener, dat was ik toen ook al.”

Door aandacht te schenken aan oude, vastzittende emoties en niet meer kloppende gedachten over het leggen van tarotkaarten en de gevolgen daarvan, kreeg Christine een hernieuwde kijk op hoe ze nu in sessies voor cliënten de tarot kan invoegen. De tarot ‘riep’ en zij luisterde. Intussen overtuigen positieve reacties van haar cliënten op het leggen van de kaart, dat ze inderdaad nog steeds een talent heeft om te werken met een tarotdeck en voorspellingen. De angst ‘dat het verkeerd afloopt als ze met de kaarten werkt’, is weg. Christine treedt met haar oude gave weer in de openbaarheid. •

*‘Waarom hebben de kaarten
mij niet op tijd gewaarschuwd?
Ik ben daar boos om’*

